

ע"פ 9238/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 9238/17

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

פלוני

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת המערער לעיכוב ביצוע גזר דין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים
(השופטים ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנר) מיום 26.10.2017 בתפ"ח
23709-10-15

עו"ד מיכאל עירוני

בשם המבקש:

עו"ד נילי פינקלשטיין

בשם המשיבה:

1. בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל בן חמש וחצי שנים אשר הושת על המערער על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנר) במסגרת גזר דינו מיום 26.10.2017 בתפ"ח 23709-10-15, וזאת עד להכרעה בערעור שהגיש המערער בבית משפט זה.
2. ביום 14.10.2015 הוגש נגד המערער כתב אישום המייחס למערער שני פרטי אישום. ביום 4.7.2017, לאחר ניהול הליך הוכחות, הורשע המערער בפרט האישום הראשון בביצוע עבירות של מעשה מגונה בבת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים בנסיבות אינוס ומעשה מגונה בבת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים בנסיבות אינוס, וזוכה מפרט האישום השני.
- על פי עובדות פרט האישום הראשון, בין השנים 2000-2007, במספר רב של הזדמנויות, ביצע המערער מעשים מגונים בבתה של בת זוגו, ילידת 1993 (להלן: המתלוננת), שעיקרם נגיעה באיבר מינה מתחת לבגדיה ונשיקה בחזה בנסיבות שונות, כאשר שהו בביתו או בבית בת זוגו. הרשעת המערער, אשר הכחיש את ביצוע העבירות שיוחסו לו, התבססה בעיקר על האמון שנתן בית משפט קמא בעדותה של המתלוננת, אשר נתמכה בעדותם של עדי התביעה הנוספים, וה"מוזרות" שמצא בית המשפט בגרסת המערער והתנהלותו.
3. ביום 26.10.2017 ניתן גזר דינו של המערער. על המערער נגזרו חמש וחצי שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי תקופת מעצרו, 8 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 75,000 ש"ח. בית המשפט זקף לזכותו של המערער, בין היתר, את העובדה שלמעשים האמורים לא נלוותה אלימות, את היעדר עברו הפלילי, ואת נסיבות חייו הלא פשוטות. עם זאת, בית המשפט הביא בחשבון את העובדה שהמערער היה למעשה אביה החורג של המתלוננת וגידל אותה מגיל צעיר, את הניצול מצד המערער של היחסים הקרובים בינו לבין המתלוננת ואת אהבת המתלוננת אליו על מנת לבצע את המעשים, את פער הגילאים ביניהם, ואת העובדה כי גם לאחר הרשעתו לא נטל המערער אחריות ולא הביע כל חרטה על מעשיו.
4. כעת מונחת לפני בקשה לעיכוב ביצוע מאסרו בפועל של המערער, עד להכרעה בערעור שהוגש לבית משפט זה על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט קמא. בבקשה נטען כי סיכויי הערעור טובים, שכן הרשעתו של המערער התבססה, כנטען, על עדות המתלוננת בלבד ללא כל ראיה חיצונית התומכת בה, ולאור התעלמות בית משפט קמא מסתירות שונות בעדותה של המתלוננת, המבוססת על זיכרון מודחק. עוד נטען כי מאחר ומדובר בערעור על עצם ההרשעה, דחיית הבקשה תרוקן את ערעורו מתוכן, וכי התנהלותו מאז הגשת כתב האישום מצביעה על כך שלא נשקפת ממנו כל מסוכנות וכי לא קיים חשש כי לא יתייצב לריצוי עונשו.
5. בדיון שלפני הפנה בא כוח המערער לנימוקי הבקשה, תוך דגש על כך שכתב האישום הוגש רק כשנתיים לאחר התלונה; כי הערעור הוא בעיקר על הכרעת הדין ותחילת ריצוי העונש יהווה עבורו כשלון במאבק על חפותו; כי המערער

זוכה מהאישום השני; כי היה משוחרר במהלך משפטו; ולבסוף כי מדובר באדם נורמטיבי ללא עבר פלילי אשר גם מצבו הבריאותי אינו שפיר.

מנגד, באת כוח המדינה הדגישה כי הכרעת הדין מבוססת באופן מובהק על ממצאי עובדה ומהימנות, בהם אין ערכאת הערעור נוטה להתערב, וממילא סיכויי הערעור נמוכים. עוד נטען כי הזיכוי בפרט האישום השני היה בשל טעמים שאין להם השלכה על ההרשעה בפרט האישום הראשון והעיקרי.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון לא ראיתי עילה המצדיקה היענות לבקשת המערער לעיכוב ביצוע ריצוי עונש המאסר שהוטל עליו, ולפיכך דין הבקשה להידחות.

7. כידוע, נקודת המוצא היא כי משגזר בית המשפט את דינו של מורשע בדין למאסר בפועל, ביצוע המאסר צריך להיות מידי, ואין בעצם הגשת ערעור, גם על הכרעת הדין, כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש. גישה זו נובעת ממספר שיקולים: למורשע בדין לא עומדת עוד חזקת החפות; האינטרס הציבורי בהרחקת גורמים המסכנים את הציבור; הצורך בחיזוק אמון הציבור בהליך המשפטי ובאכיפתו היעילה של הדין הפלילי; וכן הרתעת עבריינים פוטנציאליים (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000), להלן: ענין שוורץ; ע"פ 4565/09 פלוני נ' מדינת ישראל (29.6.2009); ע"פ 2350/15 שהאב נ' מדינת ישראל (29.4.2015); ע"פ 4763/17 ותד נ' מדינת ישראל (18.6.2017), להלן: ענין ותד; ע"פ 7618/17 פלוני נ' מדינת ישראל (16.10.2017)).

8. לפיכך, עיכוב ביצוע עונש מאסר, ובמיוחד כאשר מדובר במאסר לתקופה ממושכת, ייעשה במשורה, בהתקיים עילה מיוחדת ולאחר שקילת מכלול השיקולים הרלוונטיים. על המבקש עיכוב ביצוע עונש מאסר מוטל הנטל לשכנע את בית המשפט כי בנסיבות המקרה נסוג האינטרס הציבורי שבביצוע מידי של מאסר בפני האינטרס של המורשע בדין. (ענין שוורץ; ע"פ 187/10 פלוני נ' מדינת ישראל (21.1.2010); ע"פ 7880/13 פלוני נ' מדינת ישראל (5.12.2013); ענין ותד). השיקולים המנחים את מלאכת האיזונים בין שני סוגי האינטרסים נפרשו בענין שוורץ, ובין היתר נמנו השיקולים הבאים: חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; משך תקופת המאסר שהושתה על הנידון; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; נסיבותיו האישיות של הנידון ועברו הפלילי.

9. יישום אמות המידה והשיקולים האמורים לעיל על הענין הנדון, מוביל למסקנה כי האינטרס הציבורי בביצוע מידי של גזר הדין גובר בנסיבות דנן על האינטרס של המבקש לעכב את מאסרו.

10. המערער הורשע בעבירות חמורות. ערעור המערער אומנם מכון גם על הרשעתו, אך המדובר בערעור המכוון על הרשעה המבוססת על ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט, דבר המשליך על סיכויי הערעור. המערער גם נידון לתקופת מאסר לא קצרה (חמש וחצי שנים), כך שאין לקבל את טענתו כי דחיית הבקשה תרוקן את ערעורו

מתוכן.

11. בא כוח המערער הפנה למספר החלטות של בית משפט זה בהן עוכב ביצוע עונש מאסר, לרבות במקרים של עבירות מין. אלא שבסופו של דבר כל מקרה נבחן לנסיבותיו. כך למשל בע"פ 187/10 פלוני נ' מדינת ישראל (21.1.2010) עוכב ביצוע עונש מאסר של 40 חודשים שהושת בגין הרשעה בעבירות מין בשל נסיבות "חריגות עד מאוד", ואילו בע"פ 4443/10 פלוני נ' מדינת ישראל (21.6.2010) עוכב ביצוע עונש מאסר של 4 שנים בגין עבירות מין לאור דעת מיעוט בהכרעת הדין ו"טענות רציניות" לענין ראיות מדעיות. אגב, שני הערעורים נדחו לבסוף לגופם. כך גם בע"פ 838/16 משרהאוי נ' מדינת ישראל (14.2.2016) עוכב עונש מאסר מאחר והערעור שהוגש "מחייב הכרעה בסוגיות משפטיות שלהן השלכות רוחב על תיקים קיימים ועתידיים".

12. אשר על כן הבקשה נדחית.

המערער יתייצב למאסרו בימ"ר ניצן ביום 17.12.2017 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנדון לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתנה היום, י"ז בכסלו התשע"ח (5.12.2017).

ש ו פ ט